

Arrest

nr. 315 330 van 23 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK**
 Antwerpsesteenweg 165 / 2
 9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat G. VAEREWYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 7 september 2020 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en te zijn geboren op 7 juli 1997, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 17 september 2021 wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 8 juli 2022 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van afkomst Pashtun te zijn en tot de stam Shinwari te behoren. U hangt het soennitisch islamitisch geloof aan. U bent geboren op 16 sarataan 1376 (omgezet is dit 7 juli 1997) in het dorp Shergar van het district Ghanikheil in de provincie Nangarhar. U bent tot de derde of vierde graad naar school geweest en werkte als dagloner.

Uw broer, R. S. S., sloot zich in 1396 (2017) bij de lokale politie (ALP) en werkte vervolgens in een checkpoint in het gebied Marko. In de derde maand van 1398 (juni 2019) werd uw broer gedood. Acht dagen na zijn dood begonnen uw problemen met de taliban. Uw vader kreeg telefoon van de taliban waarin zij zeiden dat een van zijn zonen gedood was in de ALP en het nu tijd was om zijn andere zoon met hen mee te laten komen. Uw vader nam deze telefoon echter niet serieus en vertelde u hier niets over. Na deze telefoon benaderden de taliban ook de imam van de lokale moskee en vertelden hem hetzelfde met de boodschap dit door te geven aan uw vader. Uw vader zei u vervolgens dat het beter was dat u niet meer thuis kwam, waarop u naar uw vriend F. ging. De derde nacht nadat u naar F. bent gegaan kwamen de taliban naar uw huis op zoek naar u en sloegen ze uw vader. De volgende dag, in het begin van de vierde maand van 1398 (eind juni 2019), verliet u het land. Na ongeveer 14 maanden arriveerde u in België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 7 september 2020.

Bij terugkeer vreest u dat u of gedood zal worden door de taliban, of dat u zich moet aansluiten bij hen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw broer R. S., de taskara van uw vader, foto's van uw broer en de enveloppe waarmee u deze documenten werden bezorgd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om te beginnen is het gedrag van uw vader zoals u het voorstelt niet aannemelijk. U beweert dat uw vader telefoon zou hebben gekregen van de taliban waarin werd gezegd dat een van zijn zonen gedood werd bij de ALP en hij nu zijn andere zoon moest opofferen en moest meesturen met de taliban. Uw vader zou dit telefoontje echter niet serieus hebben genomen. Dat uw vader een dergelijk telefoontje, nadat al een zoon van hem werd gedood niet serieus zou nemen en gewoon zou af doen als iemand die hem voor de gek zou houden, is weinig aannemelijk. Zeker gezien deze persoon zich expliciet zou hebben geïdentificeerd aan de telefoon als iemand van het islamitisch emiraat (CGVS, p. 16-18).

U weet verder ook niet te zeggen of uw vader één of meerdere van deze telefoons van de taliban kreeg. U schuift naar voren dat uw vader u niets over dit telefoongesprek vertelde. U weet echter ondertussen duidelijk wel dat uw vader sowieso een telefoon ontving. Gepolst of u dan zelf gevraagd heeft aan uw vader of hij meer dan een telefoon kreeg, stelt u van niet (CGVS, p. 17). Dat u hier niet eens naar geïnformeerd zou hebben, en maar weinig interesse toont in uw eigen problemen, is zeer bevreemdend. Indien de taliban werkelijk zouden hebben gebeld naar uw vader met de boodschap dat ze wilden dat u meekwam met hen, kan er ook van u verwacht worden dat u enige interesse toont in uw problemen, hierover met uw vader gepraat zou hebben en u dus ook op zijn minst weet te vertellen of uw vader één of meerdere van deze telefoons heeft ontvangen.

Daarbij zijn uw verklaringen over dit telefoontje niet eens coherent. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u namelijk optekenen dat uw vader de telefoon niet opnam (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5), terwijl u aan het CGVS verklaart dat uw vader de telefoon wel opnam, maar niet serieus nam. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, komt u niet verder dan te stellen dat u dit niet zo zou hebben gezegd (CGVS, p. 16-17). Deze uitleg is onafdoende. U haalt aan het begin van uw persoonlijk onderhoud weliswaar aan dat er een aantal correcties moeten worden gemaakt over uw verklaringen bij DVZ, maar haalt hier enkel data aan die

gecorrigeerd moeten worden (CGVS, p. 2). Het louter stellen dat u iets niet hebt gezegd, kan dan ook niet dienen als uitleg voor deze tegenstrijdigheid.

Tevens zijn uw verklaringen over wat er gebeurde nadat ook de imam werd benaderd door de taliban niet coherent. U vertelt initieel namelijk dat de imam zou zijn benaderd en uw vader u op dat punt nog niet vertelde wat er gebeurd was maar nog twee dagen zou hebben gewacht om u in te lichten (CGVS, p. 16). Echter, naderhand beweert u dat u nog op dezelfde dag als waarop uw vader werd ingelicht door de imam zou zijn vertrokken naar uw vriend (CGVS, p. 19). Dat u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen, uw verklaringen bovendien weinig aannemelijk zijn en u ook maar weinig interesse toont in uw eigen problemen, haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit.

Daarnaast kan ook de werkwijze van de taliban zoals u ze voorstelt niet overtuigen. Als de taliban u werkelijk zouden willen meenemen omwille van het werk van uw broer, is het weinig aannemelijk dat zij u eerst tweemaal zouden waarschuwen voor ze naar uw huis kwamen om u mee te nemen (CGVS, p. 16, p. 19). Zo gaven ze u immers meer dan voldoende de tijd om van hen te ontkomen. Hierop gewezen, stelt u dat ze naar uw huis kwamen om te zien of u niet gewoon zelf zou meekomen. Nochtans zouden ze ook, toen ze merkten dat u er niet was, uw vader in elkaar hebben geslagen en het hele huis hebben doorzocht (CGVS, p. 20), waaruit toch blijkt dat ze u echt wel graag, kost wat kost, wilden meenemen. Dat de taliban u enerzijds op voorhand zouden inlichten over hun plannen en u zo de tijd zouden geven om weg te geraken, maar anderzijds met geweld op zoek zouden gaan naar u in uw eigen huis, komt ongerijmd over en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als broer van een lid van de lokale politie op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Tevens werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud ook nog gevraagd naar hoe het gaat met uw familie, waarbij u stelt dat het goed gaat (CGVS, p. 3, p. 7). Er is dan ook geen enkele indicatie dat uw familie nog problemen zou kennen met de taliban omwille van het werk van uw broer of dat u louter omwille van het profiel van uw broer risico zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De taskara's van u, uw broer en uw vader, de foto's van uw broer en de enveloppe hebben louter betrekking op jullie identiteit, het werk van uw broer en de wijze waarop u deze documenten in België heeft ontvangen. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven

van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin

wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt en is evenmin ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

2.2. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Ter terechtzitting heeft de verzoeker verklaard dat hij een tattoo heeft op de onderarm. De verzoeker laat deze tattoo zien en argumenteert dat hij, bij terugkeer en wanneer dit door de taliban wordt ontdekt, hierdoor zal uitgesloten worden om op islamitische wijze te bidden en dat hij zal worden verminkt aangezien de taliban de tattoo zullen willen wegsnijden. De verzoeker geeft tevens aan dat hij een vriendin heeft en alcohol drinkt. Hij stelt dat de taliban, als ze dit alles te weten komen, hem zullen vermoorden eens hij terugkeert naar Afghanistan.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker in zijn verzoekschrift met geen woord heeft gerept over enige vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering en dat hij in het verzoekschrift ook nergens naar voor heeft gebracht dat hij een tattoo heeft, dat hij alcohol drinkt of dat hij een vriendin heeft. De verzoeker heeft ter terechtzitting wel een aanvullende nota neergelegd, doch in deze aanvullende nota wordt enkel het volgende gemeld: *“Verzoeker levert zijn bijdrage aan de Belgische maatschappij. Hij leert op de werkvloer westerse waarden en normen aan. Deze stukken worden bijgebracht in 't kader van verwestering en meer specifiek 't reëel risico bij terugkeer ingevolge een gepercipieerde verwestering”*. De aanvullende nota gaat vergezeld van een arbeidsovereenkomst d.d. 25 september 2023 en een brief van de werkgever waarin deze toelicht dat de verzoeker na een uitzendperiode een contract van onbepaalde duur kreeg, dat de verzoeker een positieve bijdrage levert aan de organisatie en dat hij op korte periode multi-inzetbaar is geworden.

Aldus wordt in de aanvullende nota nergens gewag gemaakt van enige vrees omwille van de tattoo, het beweerd alcoholgebruik en de beweerd vriendin in België. Er valt niet in te zien waarom de verzoeker hiervan geen melding kon maken, desgevallend ondersteund met stavingstukken, in de aanvullende nota die ter terechtzitting werd neergelegd.

Met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet worden deze elementen ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

De verzoeker geeft aan dat de bestreden beslissing formeel ongeldig is en zet voorts uiteen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om hem de internationale bescherming toe te kennen. Hij licht dit als volgt toe:

“ 2° Formele ongeldigheid van de bestreden beslissing:

Uit de aan verzoeker ter kennis gebrachte beslissing kan op geen enkele wijze worden afgeleid of na gegaan of deze beslissing wel werd genomen door een bevoegd persoon.

De kennisgeving vermeldt louter ‘De gemachtigde ambtenaar’.

De bestreden beslissing zelfs vermeldt zelfs niet door wie ze werd genomen (ISC?), noch werd enige stempel aangebracht.

Het is onmogelijk om louter op basis van een handtekening dit na te gaan.

Het is op heden volstrekt onduidelijk door wie de bestreden beslissing werd genomen, noch of de ongekende persoon daartoe voldoende gemachtigd is, minstens is zulks niet na te gaan in de bestreden beslissing.

Het mag duidelijk zijn dat er vanzelfsprekend geen beslissing kan worden genomen door een ongekende of niet gemachtigde persoon.

3° Omtrent de contacten met de taliban en houding van verzoeker

Verzoeker kan zich bij lezing van de bestreden beslissing niet van de indruk ontdoen dat er verwarring is ontstaan ingevolge het vertalen en mogelijks beknopte beantwoorden van specifieke vragen.

Verzoeker heeft aangegeven dat de taliban herhaaldelijk contact heeft opgenomen met zijn vader (minstens 2x telefonisch) alsook via de iman (minstens 1x).

Verzoeker licht verder toe dat de telefonische oproepen wel degelijk werden beantwoord door zijn vader alsook besproken.

Dat verzoeker geen interesse zou hebben getoond in de inhoud van deze gespreken, blijkt nergens uit. Noch kan dit worden afgeleid aan zijn beantwoording van de specifieke vragen die hem werden gesteld. Verzoeker was wel degelijk snel op hoogte van het gebeurde.

Verzoeker is ingevolge hetgeen hem ter ore kwam zelf(s) thuis weggebleven, hetgeen manifest aantoonde dat de bedreigingen waren toegekomen en serieus werden genomen.

Terecht trouwens daar enkele dagen na zijn vertrek thuis, terwijl hij bij een vriend F. verbleef, de taliban zich zelfs naar zijn ouderlijke thuis hebben begeven en aldaar de nodige bedreigingen hebben geuit alsook fysiek geweld hebben gebruikt.

Tot slot is het in deze geenszins ongebruikelijk dat de taliban de families/personen die zij bedreigingen een korte periode geven om spontaan geval te geven aan hun eisen.

Indien zij steeds onmiddellijk zouden overgaan tot hard geweld, zou dit juist een nefaste effect hebben op hun hoger doel.

Het tijdsverloop bij het handelen van de taliban, zoals geschetst door verzoeker, is dan ook realistisch.

4° Omtrent de reden voor het viseren van de familie van verzoeker

Als familie van een politieagent, lees: een ambtenaar, verbonden aan de overheid kon verzoeker op de nodige aandacht van de taliban rekenen.

Zijn broer de voorbije jaren als politieagent zijnde immers diverse aanvaring met de taliban, met uiteindelijk zijn dood tot gevolg.

De taliban wist ook wie hij was (clan-gebeuren) en kon zijn naasten dan ook snel benaderen en bedreigen.

5° Veiligheidssituatie in Afghanistan:

Sedert de grote oorlog in Afghanistan was er enige tijd heropbouw van structuur en veiligheidsmechanismen voor de burgers. Hieraan kwam evenwel abrupt een einde na het terugtrekken van de internationale troepen, hetgeen de deur opnieuw opende voor de taliban. De Taliban hebben immers medio augustus 2021 de

macht volledig overgenomen in Afghanistan. Alle garanties en veiligheidsmechanismen zijn derhalve weggefallen.

De actuele humanitaire situatie is derhalve volledig anders dan ten tijde van de vlucht alsook dan ten tijde van het beoordelen van de vluchtelingensituatie van verzoeker.

Zie ook de rapporten gepubliceerd op de website van het CGVS.

Er is derhalve een reëel risico voor vervolging en geweldplegingen jegens verzoeker in zijn thuisland.

Elders in het herkomstland een nieuw leven opstarten kan in deze geenszins een oplossing bieden op heden.

Dit vormt alles vormt dan ook een grondslag om verzoeker internationale bescherming toe te kennen.

6° De subsidiaire beschermingsstatus:

In elk geval voldoet de huidige situatie van verzoeker en van zijn herkomstland om hem in aanmerking te laten komen voor subsidiaire bescherming.”

De verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en hem vervolgens te erkennen als vluchteling, dan wel hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.2. Stukken

De verzoeker heeft bij het verzoekschrift geen stavingstukken gevoegd.

Op 5 maart 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

In het laatstgenoemde rapport wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

Ter terechtzitting legt de verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, waarbij hij de volgende stukken voegt:

- arbeidsovereenkomst d.d. 22 september 2023 voor een voltijdse tewerkstelling als machine operator bij een bedrijf te Temse;
- ongedateerde brief van verzoekers werkgever die stelt dat de verzoeker na een uitzendperiode een contract van onbepaalde duur kreeg, dat de verzoeker een positieve bijdrage levert aan de organisatie en dat hij op korte periode multi-inzetbaar is geworden.

In de aanvullende nota stelt de verzoeker dat hij zijn bijdrage levert aan de Belgische maatschappij, dat hij op de werkvloer westerse waarden en normen aanleert en dat de voornoemde stukken worden aangebracht in het kader van het reëel risico bij terugkeer omwille van (gepercipieerde) verwestering.

Replicerend op de door de verweerder overgemaakte aanvullende nota verwijst de raadsvrouw van de verzoeker ter terechtzitting naar het arrest nr. 297 075 van de Raad waarbij een beslissing van het CGVS werd vernietigd omdat de informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan niet recent genoeg was en

omdat de veiligheidssituatie enkel in het algemeen werd onderzocht zonder differentiatie tussen de verschillende provincies. Zij stelt dat de in de aanvullende nota vermelde rapporten van december 2023 en juni 2023 nog steeds niet tegemoetkomen aan de inhoud van dit arrest. Zij stelt dat uit deze rapporten wel blijkt dat het willekeurig geweld is toegenomen, doch dat er geen specifieke informatie is over de verschillen tussen de provincies. Zij geeft tevens aan dat uit de COI Focus Afghanistan over de Migratiebewegingen sinds de machtsovername niet kan afgeleid worden dat vanuit het Westen veilig kan teruggekeerd worden naar Afghanistan, waar zij ook wijst op de verwestering. Zij stelt dat de weinige gedwongen terugkeerders vanuit het Westen (Frankrijk, België en USA) personen betroffen die veroordeeld waren wegens terrorisme, zodat het niet gaat om verwesterde profielen. Zij wijst er verder op dat uit de cijfers blijkt dat er wel sprake is van vrijwillige terugkeer, dat dit volgens het UNHCR gaat om ongeveer 6000 uit Iran, 300 uit Pakistan en 23 uit niet-buurlanden, waarbij dus niet kan afgeleid worden dat dit om westerse landen zou gaan en dat er bijgevolg geen weet is van vrijwillige terugkeer uit het Westen. Zij stelt voorts dat in het rapport van EUAA van december 2023 nog steeds wordt verwezen naar Dr. Schultz terwijl deze info reeds dateert van 2022.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken

verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedenterwerking.

3.3.4. In het verzoekschrift wordt vooreerst de *“formele ongeldigheid van de bestreden beslissing”* aangevoerd omdat uit de aan de verzoeker ter kennis gebrachte beslissing op geen enkele wijze kan worden afgeleid of deze beslissing werd genomen door een bevoegd persoon. De verzoeker wijst erop dat de kennisgeving louter *“De gemachtigde ambtenaar”* vermeldt en dat de bestreden beslissing zelfs niet vermeldt door wie ze werd genomen, noch werd enige stempel of handtekening aangebracht.

De Raad duidt er evenwel op dat de *“Kennisgeving van beslissing”* van 22 november 2022, toegevoegd aan het verzoekschrift (bijlage 2) en het administratief dossier (stuk 2), het volgende vermeldt:

*“Voor de commissaris-generaal,
De gemachtigde ambtenaar,
[manuele handtekening]
ISC”.*

Hieruit blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing, voor de commissaris-generaal, werd gedaan en gehandtekend door de ambtenaar *“ISC”*. Bijgevolg is het wel degelijk mogelijk te achterhalen welke ambtenaar de kennisgeving van de beslissing heeft uitgevoerd.

De beslissing *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* (toegevoegd aan het administratief dossier, stuk 3) bevat voorts wel degelijk een stempel *“Bij delegatie Christophe HESSELS Adjunct-commissaris”* en een handtekening.

De thans voorliggende bestreden beslissing vermeldt bijgevolg wel degelijk door wie ze werd genomen en bevat een stempel én handtekening. Dat de kopie van de bestreden beslissing, die verzoekende partij ontving bij kennisgeving van 11 juli 2022, deze stempel en handtekening niet bevat, doet hieraan geen afbreuk, noch leidt dit tot de ongeldigheid van de bestreden beslissing. De verzoeker kon immers wel degelijk kennis nemen van de beslissing *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* met stempel en handtekening, aangezien deze beslissing zich in het administratief dossier bevindt. Het inzagerecht laat hem toe om zijn dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud.

Een eventueel gebrek in de kennisgeving heeft bovendien geen invloed op het rechtmatige karakter van de genomen beslissing zelf. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068). Er moet verder worden benadrukt dat het aangevoerde gebrek in de kennisgeving de verzoeker niet heeft verhinderd om tijdig een procedure in te leiden bij de Raad zodat ook

niet kan ingezien worden welk belang de verzoeker heeft bij dit onderdeel van het middel. De verzoeker toont niet aan dat de wijze waarop de kennisgeving van de bestreden beslissing zou zijn geschied hem enig nadeel zou hebben berokkend.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. De verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten omdat de taliban naar hem op zoek zijn nadat zij zijn broer, die voor de lokale politie heeft gewerkt, reeds hadden gedood. In de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag als volgt samengevat:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van afkomst Pashtun te zijn en tot de stam Shinwari te behoren. U hangt het soennitisch islamitisch geloof aan. U bent geboren op 16 september 1976 (omgezet is dit 7 juli 1997) in het dorp Shergar van het district Ghanikheil in de provincie Nangarhar. U bent tot de derde of vierde graad naar school geweest en werkte als dagloner.

Uw broer, R. S. S., sloot zich in 1396 (2017) bij de lokale politie (ALP) en werkte vervolgens in een checkpoint in het gebied Marko. In de derde maand van 1398 (juni 2019) werd uw broer gedood. Acht dagen na zijn dood begonnen uw problemen met de taliban. Uw vader kreeg telefoon van de taliban waarin zij zeiden dat een van zijn zonen gedood was in de ALP en het nu tijd was om zijn andere zoon met hen mee te laten komen. Uw vader nam deze telefoon echter niet serieus en vertelde u hier niets over. Na deze telefoon benaderden de taliban ook de imam van de lokale moskee en vertelden hem hetzelfde met de boodschap dit door te geven aan uw vader. Uw vader zei u vervolgens dat het beter was dat u niet meer thuis kwam, waarop u naar uw vriend F. ging. De derde nacht nadat u naar F. bent gegaan kwamen de taliban naar uw huis op zoek naar u en sloegen ze uw vader. De volgende dag, in het begin van de vierde maand van 1398 (eind juni 2019), verliet u het land. Na ongeveer 14 maanden arriveerde u in België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 7 september 2020.

Bij terugkeer vreest u dat u of gedood zal worden door de taliban, of dat u zich moet aansluiten bij hen.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door de verzoeker op zich niet betwist.

3.3.5.2. De verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming overtuigingsstukken gevoegd. De Raad herinnert eraan dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot zijn soevereine appreciatiebevoegdheid. De commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, mogen de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde ontkennen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

In deze wordt vooreerst benadrukt dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (administratief dossier, map landeninformatie, COI Focus “Afghanistan – corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021). De verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Gelet op wat voorafgaat, kan aan de neergelegde Afghaanse documenten, met name de taskara’s van de verzoeker, zijn broer en zijn vader (administratief dossier, map documenten, stukken 1, 2 en 3), maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht.

Wat betreft de foto’s die door de verzoeker werden neergelegd (administratief dossier, map documenten, stuk 4), stelt de Raad vast dat op basis van deze foto’s niet kan worden opgemaakt of verzoekers broer daadwerkelijk is omgekomen in de door de verzoeker geschetste omstandigheden. De foto’s kunnen hoogstens aannemelijk maken dat verzoekers broer voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten, met name de lokale politie (ALP), heeft gewerkt. Dit volstaat op zich echter nog niet om in hoofde van de verzoeker zelf een gegronde vrees voor vervolging te kunnen vaststellen. Deze vrees voor vervolging (of

reëel risico op ernstige schade) dient immers *in concreto* en op geïndividualiseerde wijze te worden aangetoond.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door de verzoeker neergelegde documenten: *“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De taskara’s van u, uw broer en uw vader, de foto’s van uw broer en de enveloppe hebben louter betrekking op jullie identiteit, het werk van uw broer en de wijze waarop u deze documenten in België heeft ontvangen. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.”* Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. De door de verzoeker neergelegde documenten vermogen op zich geen gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Hoewel de verzoeker een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De Raad zal daarom verder nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

3.3.5.3. De commissaris-generaal heeft middels de bestreden beslissing geoordeeld dat de door de verzoeker geuite vrees voor vervolging niet aannemelijk wordt gemaakt waar er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban. Hiertoe baseert de verweerder zich op volgende vaststellingen: i) het gedrag van verzoekers vader na het krijgen van het telefoontje van de taliban niet aannemelijk is, ii) verzoekers verklaringen omtrent dit telefoontje of de telefoontjes zijn lacunair en getuigen van desinteresse in zijn eigen problemen, iii) de verzoeker legde incoherente verklaringen af over het telefoontje; iv) de verzoeker legde incoherente verklaringen af omtrent de contactname door de imam; v) verzoekers verklaringen omtrent de werkwijze van de taliban kunnen niet overtuigen, vi) uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat de taliban een beroep hebben gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde hem bij de taliban te laten aansluiten, vii) verzoekers profiel als broer van een lid van de lokale politie volstaat niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen en viii) de verzoeker heeft verklaard dat het goed gaat met zijn familie zodat er geen enkele indicatie is dat of zijn familie (en de verzoeker bij terugkeer) nog problemen zou(den) kennen met de taliban omwille van het werk van zijn broer.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waarin hij echter niet slaagt.

De verzoeker brengt geen dienstige elementen aan, die de door de commissaris-generaal gedane beoordeling aan het wankelen brengen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoeker het eerste motief, dat het gedrag van zijn vader toen hij het telefoontje van de taliban kreeg niet aannemelijk is, ongemoeid laat. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat de verzoeker heeft verklaard dat zijn vader acht dagen na de dood van verzoekers broer telefoon kreeg van de taliban waarin werd gezegd dat één van zijn zonen gedood werd bij de ALP en hij nu zijn andere zoon moest opofferen en moest meesturen met de taliban, dat zijn vader dit telefoontje niet serieus heeft genomen, dat hij het niet aan de verzoeker vertelde en dat hij dacht dat het gewoon iemand was die hem lastig viel en hem voor de gek wou houden (administratief dossier, NPO, p. 16-18). De Raad treedt de commissaris-generaal volledig bij waar deze vaststelt dat het onaannemelijk is dat verzoekers vader deze telefoon, amper acht dagen na de dood van zijn andere zoon, niet serieus nam en dat hij ervan uit ging dat iemand hem voor de gek wou houden, terwijl de persoon aan de lijn zich identificeerde als iemand die lid was van het Islamitisch Emiraat (NPO, p. 18) en de taliban in verzoekers ruimere regio ook voor de machtsovername talrijk aanwezig waren en zij ook in zijn dorp, Shergar, buiten kwamen tijdens de nacht (NPO, p. 18).

De verzoeker dwaalt voorts in zijn verzoekschrift waar hij stelt dat hij heeft aangegeven dat de taliban herhaaldelijk contact hebben opgenomen met zijn vader en dit middels minstens 2 telefoontjes. Uit de notities van het persoonlijk verhoor blijkt dat de verzoeker steeds heeft verklaard dat hij niet wist hoeveel keren de taliban hadden gebeld naar zijn vader en dat zijn vader hem hiervan ook niet op de hoogte bracht. De Raad

wijst hieromtrent naar de volgende pertinente vaststellingen, die hij integraal bijtreedt: *“U weet verder ook niet te zeggen of uw vader één of meerdere van deze telefoons van de taliban kreeg. U schuift naar voren dat uw vader u niets over dit telefoongesprek vertelde. U weet echter ondertussen duidelijk wel dat uw vader sowieso een telefoon ontving. Gepolst of u dan zelf gevraagd heeft aan uw vader of hij meer dan een telefoon kreeg, stelt u van niet (CGVS, p. 17). Dat u hier niet eens naar geïnformeerd zou hebben, en maar weinig interesse toont in uw eigen problemen, is zeer bevreemdend. Indien de taliban werkelijk zouden hebben gebeld naar uw vader met de boodschap dat ze wilden dat u meekwam met hen, kan er ook van u verwacht worden dat u enige interesse toont in uw problemen, hierover met uw vader gepraat zou hebben en u dus ook op zijn minst weet te vertellen of uw vader één of meerdere van deze telefoons heeft ontvangen.”* De verzoeker betwist voorts niet dat hij bij zijn vader nooit meer gepolst heeft naar de telefonische contactname(s) vanwege de taliban. Door thans te stellen dat hij aangegeven heeft dat er minstens twee telefoontjes waren, terwijl de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zei dat hij niet wist of er één of meerdere telefoontjes waren, neemt de verzoeker de vaststelling omtrent de desinteresse in zijn eigen problemen niet weg. Meer nog, de verzoeker versterkt de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas nog verder waar hij zichzelf thans tegenspreekt en verkeerdelijk stelt dat hij heeft aangegeven dat er minstens twee telefoontjes waren. Van een verzoeker om internationale bescherming die verklaart door de taliban te zullen worden gedood of gedwongen zal worden gerekruteerd, mag gewis worden verwacht dat hij terdege zou informeren over de telefonische contactname(s) van de taliban met zijn vader om te eisen dat de verzoeker de taliban zouden vervoegen. Dat de verzoeker geen moeite deed om te achterhalen of het bij één telefoontje gebleven was dan wel dat er meerdere waren, vindt wel degelijk steun in het administratief dossier. Zo antwoordde de verzoeker uitdrukkelijk ontkennend op de vraag of hij zijn vader had gevraagd of hij meer dan één telefoon kreeg (NPO, p. 17). Verzoekers desinteresse op dit punt en de vastgestelde incoherentie tussen de verklaringen in het verzoekschrift en het persoonlijk onderhoud, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Door thans enkel de ene versie van zijn verklaringen te bevestigen, nl. dat zijn vader de telefoontjes wel degelijk opnam, weerlegt de verzoeker niet dat hij hierover tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaringen aflegde die tegenstrijdig zijn aan de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad benadrukt in dit verband dat het bevestigen van een afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van andere afgelegde verklaringen geen ernstig verweer is om de volgende in de bestreden beslissing op pertinente wijze vastgestelde tegenstrijdigheden te vergelijken of te herstellen:

“Daarbij zijn uw verklaringen over dit telefoontje niet eens coherent. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u namelijk optekenen dat uw vader de telefoon niet opnam (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5), terwijl u aan het CGVS verklaart dat uw vader de telefoon wel opnam, maar niet serieus nam. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, komt u niet verder dan te stellen dat u dit niet zo zou hebben gezegd (CGVS, p. 16-17). Deze uitleg is onafdoende. U haalt aan het begin van uw persoonlijk onderhoud weliswaar aan dat er een aantal correcties moeten worden gemaakt over uw verklaringen bij DVZ, maar haalt hier enkel data aan die gecorrigeerd moeten worden (CGVS, p. 2). Het louter stellen dat u iets niet hebt gezegd, kan dan ook niet dienen als uitleg voor deze tegenstrijdigheid.”

Ook de volgende vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door de verzoeker niet weerlegd:

“Tevens zijn uw verklaringen over wat er gebeurde nadat ook de imam werd benaderd door de taliban niet coherent. U vertelt initieel namelijk dat de imam zou zijn benaderd en uw vader u op dat punt nog niet vertelde wat er gebeurd was maar nog twee dagen zou hebben gewacht om u in te lichten (CGVS, p. 16). Echter, naderhand beweert u dat u nog op dezelfde dag als waarop uw vader werd ingelicht door de imam zou zijn vertrokken naar uw vriend (CGVS, p. 19). Dat u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen, uw verklaringen bovendien weinig aannemelijk zijn en u ook maar weinig interesse toont in uw eigen problemen, haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit.”

Door enkel vaagweg te stellen dat hij zich niet van de indruk kan ontdoen dat er verwarring is ontstaan ingevolge het vertalen en mogelijks beknopt beantwoorden van specifieke vragen, weerlegt de verzoeker de bovenstaande vaststellingen niet. De verzoeker stelde bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van zijn verklaringen werd gegeven en dat iemand hem heeft geholpen om deze verklaringen te vertalen. De verzoeker stelde dat hij de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken goed heeft begrepen, doch dat er een paar data gecorrigeerd moesten worden. De verzoeker kreeg vervolgens de kans om de data te corrigeren (over het feit of hij 14 maanden dan wel 16 maanden geleden was vertrokken en vergissingen in het aantal dagen: drie vs. twee dagen en vier vs. drie dagen). Daarna werd aan de verzoeker gevraagd of hij nog correcties wou aanbrengen, en hij antwoordde dat dit alles was. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft de verzoeker verklaard dat hij de tolk alsook de vragen heel goed heeft begrepen (NPO, p. 22). Noch de verzoeker, noch zijn advocaat maakten doorheen dit persoonlijk onderhoud enige melding van problemen met de tolk. Evenmin maakte de verzoeker

opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die hem blijken het administratief dossier op 23 september 2021 werden overgemaakt, waarbij hij dergelijke problemen desgevallend toen had kunnen opwerpen. Het voor het eerst aanhalen van vertaalproblemen met de tolk in onderhavig verzoekschrift is dan ook niet ernstig, temeer omdat de verzoeker nalaat concreet te duiden welke vertaalproblemen er zich precies hebben voorgedaan. De Raad wijst er, wat betreft zijn uiteenlopende verklaringen voor de Belgische autoriteiten, nog op dat de verzoeker reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies)

Uit de door verweerder aangebrachte landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban voorafgaand aan de machtsovername in augustus 2021 blijkt bovendien dat de taliban meestal werkloze mannen van Pashtun origine uit rurale gebieden rekruteerden in de madrassa's en dat er geen gebrek was aan vrijwilligers. Enkel uitzonderlijk moest worden overgegaan tot gedwongen rekrutering. Druk en dwang om de taliban te vervoegen waren niet steeds gewelddadig en vonden meestal plaats via de familie, de clan of het religieuze netwerk, afhankelijk van de lokale omstandigheden. Verder was er sprake van een toename van rekrutering door de taliban in de lente en zomer van 2021 (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, p. 62-63). Religieuze overtuiging was een belangrijke drijfveer voor rekrutering door de taliban maar ook woede als gevolg van onrechtvaardigheid, oppositie tegen de Afghaanse regering en buitenlandse troepen speelden een belangrijke rol (EASO, *“Afghanistan – Recruitment by armed groups”*, p. 21). Volgens experts worden in Afghaanse sociale structuren beslissingen genomen door het hoofd van de familie, de stamoudsten en gemeenschapsleiders en beslissen zij om strijders te mobiliseren. Andere experts wijzen erop dat er in bepaalde omstandigheden druk is om toe te treden of zelfs dwang, maar dat dit niet altijd gewelddadig is en dat het toepassen van gedwongen rekruterings-strategieën vaak wordt bepaald door de omstandigheden. In gebieden waar de taliban werden gezien als de overwinnaar hadden ze veel vrijwilligers en was er ook geen behoefte om over te gaan tot gedwongen rekrutering, maar in gebieden waar ze een tekort aan strijders hadden, was er een grotere nood aan nieuwe rekruten. Toch wordt het gebruik van geweld of dwang voor rekrutering uitzonderlijk geacht (EASO, *“Afghanistan – Recruitment by armed groups”*, p. 22-24). In het licht van deze landeninformatie heeft de verweerder dus terecht vastgesteld dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden en rekrutering zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers in de tribale Afghaanse samenleving eerder ongeloofwaardig is. Waar de verzoeker thans stelt dat de taliban wisten wie hij was en zijn naasten snel konden benaderen en bedreigen, neemt dit niet weg dat hij wel degelijk de vrees heeft geuit om onder bedreiging en op gedwongen wijze te worden ingelijfd bij de taliban. De verzoeker verklaarde dat zijn vader door de imam werd benaderd met het bericht dat zijn overblijvende zoon (de verzoeker) met de taliban mee moest om te worden opgeofferd in de jihad, en dat ze enkele dagen later naar zijn huis kwamen om hem mee te nemen en het huis doorzochten en zijn vader sloegen omdat ze hem niet vonden (NPO, p. 16 en p. 19). De verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor om te weerleggen dat de door hem beschreven gedwongen rekrutering door de taliban, gelet op de beschikbare landeninformatie, eerder ongebruikelijk is.

De verzoeker slaagt er verder ook niet in om de vaststellingen in de bestreden beslissing te ontcrachten. De Raad kan de commissaris-generaal volledig bijtreden waar wordt vastgesteld dat de door de verzoeker geschetste gedwongen rekrutering door de taliban niet kan overtuigen. In dit verband wordt op goede gronden gewezen op de volgende vaststellingen, die de Raad tot de zijne maakt:

“Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.”

Verder beperkt de verzoeker zich tot het louter ongestaafd tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal waar hij stelt dat het geenszins ongebruikelijk is dat de taliban aan de families en personen die zij bedreigen een korte periode geven om spontaan gevolg te geven aan hun eisen nu het directe gebruik van geweld nefast zou zijn voor het bereiken van hun hoger doel. Met dergelijke ongestaafde beweringen wordt geen afbreuk gedaan aan de volgende pertinente vaststelling:

“Daarnaast kan ook de werkwijze van de taliban zoals u ze voorstelt niet overtuigen. Als de taliban u werkelijk zouden willen meenemen omwille van het werk van uw broer, is het weinig aannemelijk dat zij u eerst tweemaal zouden waarschuwen voor ze naar uw huis kwamen om u mee te nemen (CGVS, p. 16, p. 19). Zo gaven ze u immers meer dan voldoende de tijd om van hen te ontkomen. Hierop gewezen, stelt u dat ze naar uw huis kwamen om te zien of u niet gewoon zelf zou meekomen. Nochtans zouden ze ook, toen ze merkten dat u er niet was, uw vader in elkaar hebben geslagen en het hele huis hebben doorzocht (CGVS, p. 20), waaruit toch blijkt dat ze u echt wel graag, kost wat kost, wilden meenemen. Dat de taliban u enerzijds op voorhand zouden inlichten over hun plannen en u zo de tijd zouden geven om weg te geraken, maar anderzijds met geweld op zoek zouden gaan naar u in uw eigen huis, komt ongerijmd over en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.”

Waar de verzoeker tot slot stelt dat zijn broer diverse aanvaringen had met de taliban, met uiteindelijk zijn dood tot gevolg en waar hij eenvoudigweg poneert dat hij als familie van een politieagent op de nodige aandacht van de taliban kon rekenen, stelt de Raad in navolging van de verweerder vast dat verzoekers *“profiel als broer van een lid van de lokale politie op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”*

Uit de landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging (van familieleden) van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse overheid, waaronder de lokale politie. Hoewel ook wordt aangegeven dat (familieleden van) sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA Afghanistan: *Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, p. 45-48 en EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 54-55), wordt dit *in casu* niet concreet aannemelijk gemaakt. De verzoeker heeft immers verklaard dat zijn broer bij een checkpoint waar hij tewerkgesteld was, samen met zeven collega's, werd gedood bij een aanval van de taliban (NPO, p. 17), zodat niet kan worden ingezien dat de taliban nog op zoek zouden zijn naar zijn broer en de verzoeker daarbij lastig zouden vallen. Bovendien werd tijdens het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker gevraagd hoe het gaat met zijn familie (ouders, broer, zussen en echtgenote), waarop hij aangaf dat ze het goed stellen (NPO, p. 3 en p. 7). De verzoeker brengt niets concreets naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij alsnog omwille van zijn familiale band met zijn broer, door de taliban zou worden vervolgd.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers beweerde problemen met de taliban geen enkel geloof kan worden gehecht en dat zijn beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat de verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

3.3.5.4. De verzoeker voert in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota aan dat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale

variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van

sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In weerwil van het ter terechtzitting naar voor gebrachte betoog van de raadvrouw van verzoeker dat er onvoldoende beschikbare bronnen zijn inzake de recente situatie van terugkeerders uit het Westen, moet worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

De verzoeker geeft in zijn aanvullende nota aan dat hij zijn bijdrage levert aan de maatschappij en verwijst hierbij naar de bijgevoegde documenten omtrent zijn tewerkstelling in België. Hij stelt dat hij op de werkvloer de Belgische waarden en normen aanleert en maakt vaagweg gewag van een “*reëel risico bij terugkeer ingevolge een gepercipieerde verwestering*”.

De Raad benadrukt dat het louter hebben verbleven en/of een tewerkstelling in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan de verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïmigreerd/vervolgd.

Het louter verwijzen naar (de stukken omtrent) verzoekers tewerkstelling, die gunstig en naar tevredenheid van de werkgever verloopt, en de vage bewering hierdoor westerse waarden en normen te hebben aangeleerd, volstaat niet. Op grond hiervan kan, op zichzelf genomen, nog niet worden aangenomen dat de verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. De verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en (professionele activiteiten) alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

De Raad stipt tevens aan dat de verzoeker in Afghanistan geboren is, dat hij er blijkens zijn verklaringen verbleven heeft tot de leeftijd van ongeveer 22 jaar, dat de taliban in zijn regio in de provincie Nangarhar reeds voor de machtsovername aanwezig waren (NPO, p. 12) en dat zijn ouders, jongere broer en zussen nog in Afghanistan verblijven en hij nog contact heeft met zijn vader (verklaring DVZ, vraag 13 en vraag 17, NPO, p.3). Hieruit kan worden afgeleid dat de verzoeker in Afghanistan is gevormd naar de aldaar heersende waarden en normen en dat hij ook een voldoende zicht heeft op de normen en regels die door de taliban worden gehanteerd. Zodoende kan niet worden aangenomen dat de verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat de verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Uit het door de verzoeker voorgelegde arbeidscontract met brief van waardering kan voorts louter blijken dat de verzoeker in België werkt, en dat hij als werknemer wordt gewaardeerd. Dit toont hoogstens aan dat de verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij tracht te voorzien in zijn levensonderhoud, wat lovenswaardig is, maar rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn verblijf in België en zijn tewerkstelling alhier bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verder maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïmigreerd door de taliban.

3.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.6.2. In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

De verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de NRF en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het Noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepert*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en van 30 Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking

met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Te dezen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van de verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit wordt door verzoeker niet weerlegd door in het verzoekschrift enkel te stellen dat alle garanties en veiligheidsmechanismen sinds de machtsovername zijn weggefallen en zonder enige nadere toelichting en bijzonder vaagweg te verwijzen naar "*de rapporten gepubliceerd op de website van het CGVS*".

Gelet op het voormelde toont de verzoeker, met zijn uiterst vage verwijzing naar de veranderde veiligheidssituatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting, in repliek op de aanvullende nota van de verweerder, verwijst naar 's Raads arrest nr. 297 075 van 14 november 2023, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien wordt niet *in concreto* aangetoond dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt

over de actuele situatie in Afghanistan. De Raad wijst er bovendien nog op dat, zo weze herhaald, de commissaris-generaal bij zijn aanvullende nota de landeninformatie wel degelijk heeft geactualiseerd.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen waarvan de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting het belang benadrukt, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verweerder, mede via aanvullende nota van 5 maart 2024, voorgelegde objectieve landeninformatie. De verzoeker brengt geen informatie bij die van die aard is dat hij een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De loutere bewering ter terechtzitting, dat uit de rapporten die in de aanvullende nota zijn weergegeven zou blijken dat sommige daden van geweld nog zijn toegenomen, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Met loutere ongestaafde beweringen wordt geen reëel risico op ernstige schade aangetoond.

Waar de advocaat van verzoeker ter terechtzitting aanhaalt dat de informatie van verweerder, zoals aangehaald in de door verweerder overgemaakte aanvullende nota, nog steeds niet actueel is en dat uit de meest recente informatie blijkt dat sommige veiligheidsincidenten nog toenemen, wordt niet concreet aangetoond dat de informatie waarop de voormelde analyse is gestoeld niet correct, niet afdoende, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. De Raad merkt op dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad onderstreept dat de verweerder een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie heeft aangeleverd waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoekers advocaat laat uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de actuele veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

In casu zijn er bovendien geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.4. De Raad besluit dat de verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Het aangevoerde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.4. Waar de verzoeker in het *petitum* van het verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE